

MEGAN CAMPISI

DEVORĂTOAREA
DE PĂCATE

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORȚOI

LITERA

București
2020

LIBRARIA ATOM

SELECȚIE DIN

*Breviar de păcate osebite, mai mari și mai mici,
și bucatele lor nimerite*

Adulter.....	Stafide
Bârfă.....	Tocană de rândunele-de-mare
Beție.....	Vin fiert
Crimă (la mânie)	Inimă de porc
Crimă (pentru apărare).....	Inimă de iepure
Cusurgeală.....	Plăcintă cu țipar
Defăimare.....	Carne de cioară cu prune
Desfrâu.....	Măceșe
Erezie	Prăjitură cu miere
Gâlceavă	Plăcintă cu măruntaie
Hoție.....	Porumbel fript
Incendiere.....	Plăcintă cu rinichi
Incest.....	Prune uscate
Invidie.....	Smântână
Iscodire.....	Tartă cu creier de cocoș
Înaltă trădare.....	Friptură de vită
Încălcarea jurământului.....	Chec
Înșelăciune	Frișcă bătută cu vin
Jertfă de sânge	Vin fiert
Lașitate	Limbă de vită
Lipsă de ospitalitate.....	Usturoi
Mânie	Zgârci
Minciună.....	Semințe de muștar

Nașterea unui copil din flori..... Struguri
 Orbire Plăcintă cu carne de porc
 Otrăvire Plăcintă cu carne de porumbel
 Păcatul originar Pâine
 Prefăcătorie Budincă de smântână și ouă
 Pribegie..... Terci de grâu
 Profanare..... Biscuiți
 Răzbunare..... Sângerete
 Sacrilegiu Turtă dulce
 Siluire (copil)..... Cap de miel în lapte de oaie
 Siluire (femeie).....Cap de clapon
 Trădare..... Cotlet de berbecuț
 TrândăvieCastravete murat
 Uneltire..... Lapte cald cu rachiu
 Vrăjitorie..... Rodie
 Zgârcenie..... Usturoi

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI REGALE

REGELE HAROLD AL II-LEA - c. Constanza de Castilia
 - fiică Maris
 -c. Alys Bollings
 - fiică Bethany
 -c. Jenette Cheney
 -c. Clelia de Berg
 -c. Helen Culpeper
 -c. Katryna Parr
 (c. Titus Seymaur
 - fiică Miranda)

1. PORUMBEL FRIPT

Pâinea e caldă încă sub șalul meu, iar inima îmi răsună prin coaja ei. Fug cât pot de repede, prin șanțul de pe marginea drumului.

O nară lată, maronie mi se înfige în față, slobozind o suflare fierbinte de cal.

-Dii! strigă căruțașul, ieșind de pe o alee laterală, mânănd iapa în agitația străzii principale.

Animalul scutură din cap dintr-o parte în alta, cu zăbala fixată între dinții galbeni. Am calea blocată.

Prea la vedere, mă dojenesc eu, tocmai când ies din șanț pe partea netedă a drumului. Îmi îndoi premiul, îl vâr în adâncitura dintre sâni și țâșnesc pe lângă calul îndărătnic și o căruță cu fân.

-Da! Aia e! strigă brutarul.

Nu îndrăznesc să mă întorc, ci o rup la fugă. O iau pe o alee îngustă. La răscruce mă uit într-o parte, șovăi, apoi mă duc în cealaltă, trecând pe lângă un staul și o fierărie. Dar fiul brutarului care se ține după mine nu șovăie. Mâna lui îmi înconjoară gâtul și mă aruncă la pământ. Obrazul mi se lipește de noroi. Văd cizmele fierarului prin ușa deschisă. Respir greu de la alergat. Împing pâinea în sus cu mâinile și rup colțul cu dinții. *Mai bine să mănânc*, îmi trece prin gând. *Dacă mă duc la temniță, mai bine să am burta plină.*

May Owens. Temnicerul mă strigă să ies din celulă. Mă strigă odată cu toate celelalte fete care au venit în aceeași săptămână cu mine. Douăzeci cu totul. Trei fete care au fugit de la casele din alte orașe, dar care nu au rude aici și nici permis de cerșetorie. Două târfe fără parale cu care să-l ungă pe gardist să întoarcă privirea. Cinci hoațe de buzunare. Opt escroace sau mai rău de-atât. Altă fată drăguță, ca mine. A omorât un câine vagabond ca să aibă ce mânca, dar s-a dovedit că animalul fugise de la un lord. Țsta da ghinion.

Ieșim în șir indian într-o dimineață de început de primăvară îmbibată de ceață. Umezeala mi se strecoară în oase, după celula în care atâția oameni încălzeau plăcut aerul. Mergem în pas vioi pe mijlocul drumului, oprind trăsură și căruțe, făcându-i pe căruțași să strige furioși. Tribunalul e alături, dar asta face parte din pedeapsă. Toți ochii să ne vadă rușinea. Lumea strigă, zicându-ne *femei afurisite* și *Eve*.

Mi-aș dori să le poți arăta oamenilor cum ești pe dinăuntru tot așa cum îți arăți fața. Atunci ar ști că nu sunt deloc afurisită. Sau mi-aș dori să-mi vadă părul și să vadă că arată exact la fel ca părul reginei, aceleași bucle negre. Atunci lumea ar ști că sunt drăguță, la fel ca ea. Eu nu sunt o Evă. Eva nu s-a mulțumit să trăiască pe câmpiile cerești împreună cu Ziditorul. A sărit pe pământ și l-a căutat pe Adam, străjerul câmpurilor și livezilor, l-a pus s-o conducă la pomul Ziditorului și i-a furat fructul. După ce a mâncat tot, mai puțin ultima îmbucătură, pe care i-a dat-o lui Adam, Ziditorul a blestemat-o pentru trădarea ei și a trimis-o să fie stăpâna infernului. Ea este întruchiparea răului. E mai rea chiar decât Iuda, care l-a trădat pe fiul Ziditorului.

Temnicerul ne duce într-o clădire elegantă, cu un acoperiș atât de înalt că nici cei mai înalți oameni nu l-ar putea atinge. Umplem o bancă, douăzeci de fete care tremură. Bănuiesc că unele dintre noi sunt femei. Eu sunt femeie de doi ani, cu toate că nu știu dacă mă simt ca și cum aș fi. Pe de altă parte, nu știu cum ar trebui să se simtă o femeie. Îmi răsucesc inelul. E subțire și neregulat și nu-i de aur adevărat, dar mie îmi place să-mi închipui că este. E singurul lucru pe care-l mai am de la tata. O amintire de la el.

- Acuma ce se întâmplă? o întreb pe fata de lângă mine, cea care a mâncat câinele.

- Judecătorul ia o hotărâre, spune o fată murdară, care stă mai departe pe bancă.

A furat un pocal de argint.

- Registrator îi zice, spune temnicerul.

- De ce registrator? întreb eu.

- Soarta mi-e pecetluită, zice o fată ca un șobolan, care a încercat să-și vândă copilul din flori pe care l-a născut, încercând poate să scape, odată cu el, și de numele pătat.

- Da, dar trebuie pronunțată, îi spune cea murdară șobolancei.

- De ce îi spune registrator? încerc eu din nou. Înregistrează ce se întâmplă?

Temnicerul îmi face semn să tac.

- Mie mi se pare o porcărie, răspunde încet șobolancea, uitându-se cu un ochi la fiecare dintre noi, să vadă cine dă din cap.

Celelalte o ignoră, așa că las și eu privirea în pământ.

- Când vine registratorul? îl întreb eu pe temnicer, dar el deja dă să se ridice în picioare.

Respect pe Registratorul intră pe o ușă lăaturalnică. Se duce la o masă înaltă din lemn și se urcă pe un scaun înalt din lemn. Pentru o clipă, arată ca un copil care urcă pe taburetul tatălui, iar râsul vine înainte să-l pot opri. Temnicerul și registratorul se uită cu o privire aspră încoace, dar eu îmi iau o mină liniștită, iar celelalte fete nu mă dau de gol, nici măcar șobolanca. Mă simt prost că am privit în jos mai devreme.

- Chasy Stow? vorbește registratorul.

Temnicerul îi face semn fetei să se ridice. Vagabondaj și practicarea cerșetoriei fără permis.

- Sunt din Chester Town, spune Chasy foarte încet.

- Aici nu suntem în Chester Town, spune registratorul, fără să ridice măcar privirea.

- Dar nu era nimic de lucru și nu puteam să rămân acasă! Încearcă Chasy.

Până și eu știu că motivul nu contează. Cei fără o locuință stabilă sunt considerați vagabonzi și culeși de pe stradă de către gardist, dacă nu au un permis special de la regină.

Ochii registratorului rămân pe pergamentul său.

- Poți aduce doi martori de încredere care să vorbească pentru dumneata?

E o prostie să întrebi așa ceva.

- Aici nu suntem decât noi, îi spun celei care a mâncat câinele. Numai temnicerul, și care sunt șansele să fie fratele ei?

Registratorul bate cu un ciocănel de lemn în masă, iar eu închid gura.

Registratorul pronunță pedeapsa lui Chasy, după cum a spus fata murdară că va face.

Va fi biciuită și apoi arsă prin zgârciul urechii, cu un fier încins, gros cât degetul mare.

- Iar dacă mai apari vreodată în fața acestui tribunal, continuă registratorul, vei fi spânzurată în ștreang până la moarte.

Și asta e o prostie. Când e omul spânzurat altfel decât în ștreang și până la moarte? Dar nu le spun celorlalte. O spun doar în capul meu. Apoi mă dojenesc. Gânduri urâte: *Devoratoarea de păcate o să mănânce păstârnac pe mormântul meu.*

Registratorul ne ia pe rând, una câte una. Unele primesc spânzurătoarea, altele biciul. Fata cu chip de șobolan urmează să fie arsă de vie. Registratorul nu se uită la nici una dintre noi. Nu pune întrebări, decât dacă avem martori de încredere care să vorbească pentru noi, ceea ce știe foarte bine că nu avem. De fiecare dată când întreabă asta, îmi apare în piept, acolo unde se îmbină coastele, o căldură în formă de stea. La a șasea sau a șaptea oară, sunt deja furioasă, iar eu nu-s mânioasă din fire. Vreau să nu mai întreb așa ceva. Sau măcar să se uite la noi.

- May Owens, strigă el.

- Da, spun tare, luându-mă prin surprindere și pe mine însămi și pe temnicer, care îmi aruncă o privire dojenitoare.

Dar am reușit. L-am făcut pe registrator să ridice privirea.

Se uită lung. Se holbează, mai degrabă, iar ochii i se prefac în niște cute întunecate. Celelalte fete înalță capetele din pricina tăcerii, smulse din cine știe ce visări în care s-au cufundat.

- May Owens, repetă registratorul, de data asta trecând peste fiecare literă, rostogolindu-le pe limbă. Născută Daffrey.

- Sunt Owens, spun eu, pe un ton mai aspru decât mi-am propus.

Degetele mele se duc drept la inelul tatei. Habar nu am de unde știe registratorul numele de familie al mamei. Nici măcar nu clipește. Două luni mici și negre, care privesc și privesc. Poate mă vede pe dinăuntru, așa cum mi-am dorit mai devreme, ca într-o vrăjitorie.

Apoi, din senin, strigă: „Winnie Fletcher“, iar farmecul se destramă. Privim toate, uimite, la registrator.

- Winnie Fletcher!

Registratorul se uită la temnicer, care se uită la noi. Winnie Fletcher se ridică, nesigură.

- Ai furat punga unui bărbat. Ai martori de încredere care să vorbească pentru dumneata?

După ultima pronunțare, registratorul iese pe aceeași ușă lăturalnică. Temnicerul ne face semn să ne ridicăm.

- Dar eu n-am primit pedeapsă, îi spun. N-am primit nici măcar fărădelegea. Doar m-a numit. Și mi-a aruncat privirea aceea.

Ne întoarcem la temniță, în amiaza murdară și umedă.

- Cu mine cum rămâne? îl întreb iar pe temnicer, când trec pe lângă el, în ușa celei.

El ridică din umeri, de parcă s-ar spăla pe mâini de toată problema, și pleacă. Mă uit la celelalte fete.

- Cu mine cum rămâne?

Fetele îmi evită privirea, așa cum am evitat-o toate pe a șobolancei.

E aproape mai rău decât o condamnare, să nu ai nici una. Fetele care urmează să fie spânzurate vor fi spânzurate peste trei zile.

- Voi fi și eu spânzurată odată cu ele? întreb printre gratii, dar temnicerul parcă s-a făcut de piatră. Să mă pregătesc?

Nu că am avea cum să ne pregătim prea mult. Winnie îi fâgăduiește pantofii uneia dintre târfe, dacă îi devorează păcatele. Dacă nu sunt bogăți, întemnițații au parte de Devorarea Simplă, rezervată celor care nu se pot spovedi înainte să moară. Târfa nu e de acord.

- Dar sufletul tău e deja pierdut, insistă Winnie. N-are ce rău să-ți faci. Nu e mult. Doar hoția asta și niște minciuni, jur.

Cealaltă târfă scutură din cap înainte ca Winnie să întrebe măcar.

- Nici un om nu se poate uita la o devoratoare de păcate. Nimeni n-o atinge. Cum să muncesc dacă nu mă vede și nu mă atinge nimeni?

Șobolanca are mai mult succes. Îi oferă un ban celei care a mâncat câinele ca să-i ducă un medalion surorii ei. Îi promite încă un ban de la soră-sa, după ce va primi medalionul.

- Abia toamna viitoare o să fie, o avertizează cea care a mâncat câinele.

Va rămâne în temniță toată primăvara și vara, cât are să-i ia familiei sale să-i plătească amenda.

- Nu se strică până atunci, zice șobolanca despre medalion și-l pune în mâna celei care a mâncat câinele.

Eu zâmbesc la gluma făcută, dar ochii ei trec peste ai mei fără să-i vadă.

Îmi petrec ziua următoare gândindu-mă la tata. Cum stătea el pe pat, cu pătura albastră și peticită trasă peste el, scuturându-se și tremurând din tot corpul după ce și-a tăiat mâna, reparând moara orașului. Cum l-am chemat pe doctor să vină, dar doctorul doar l-a măsurat cu privirea și a zis că n-am eu bani pentru nimic din ce ar trebui să-i facă. Cum tata m-a rugat să-i spun ce văd pe fereastră și nu l-a deranjat

să-i descriu fiecare lucru pe care-l băgam de seamă, ca de pildă norii care își schimbau forma în timp ce se perindau. Cum nu m-am îndurat să chem devoratoarea de păcate, iar apoi a fost prea târziu. Într-o dimineață, în timp ce încălzeam laptele, tata s-a făcut mic de tot și s-a îndepărtat de sine, lăsând în urmă doar o coajă și pe mine singură-singurică. Umbra lui a rămas în casă săptămâni întregi. Nu era întunecată ca o umbră, ci doar un loc gol, de forma tatei. O vedeam cu coada ochiului și mă întorceam știind că tata ar trebui să fie acolo. Dar când mă uitam, nu era nimic.

Cel mai greu era că nu aveam cui să-i povestesc impresiile mele, de pildă dacă vedeam un păianjen când îmi clăteam mâinile la chiuvetă. Sau cum puteam să fac valuri fluturând marginile cearșafurilor uscate, în sus și în jos, în sus și în jos.

Am încercat să-i vorbesc despre impresiile mele vecinei noastre, Bessie. La început s-a arătat binevoitoare când m-am dus prima dată la ea să stăm de vorbă, râzând, numindu-mă, la fel cum o făcea și mama, o găsculiță guralivă. Dar pe măsură ce treceau zilele, o surprindeam încovoiindu-se puțin când mă vedea că vin. Zilele s-au prefăcut în săptămâni, iar acum, când veneam, ofta zgomotos, de parcă s-ar fi temut că n-aș fi auzit-o dacă ofta mai încet.

Am încercat să vorbesc cu măța căreia îi plăcea să vâneze printre buruienile din grădina mea lăsată în paragină. Sau vorbeam cu săculețul cu lavandă pe care mama îl ținuse pe policioara de deasupra șemineului. Mă împiedicam în propriile picioare doar ca să-i salut pe puținii oameni care veneau încă după rufe. Ca să îi aud zicând „îți mulțumesc frumos“ și să spun, la rândul meu, „pentru puțin“. Uneori vorbeam cu hainele lor în timp ce le spălam, de parcă ar fi fost oamenii

care le purtau. Dar îmi era dor de răspunsurile pe care le primeam. Așa că, deși știam că nu se bucură să mă vadă, așteptam lângă obloane, iar când Bessie ieșea în grădina de zarzavat, mă duceam în fugă la ea să-i împărtășesc veștile.

Apoi, într-o zi, stătea acolo în genunchi, cu șase morcovi murdari lângă ea. Un morcov, îmi amintesc, arăta scurt și deformat ca un deget rupt. Mă dusesem să-i spun despre o cioară care ciugulea un petic vechi de piele. Dar ea s-a ridicat înainte să ajung măcar la partea cu pielea.

– Nu, nu, nu, gata. E prea mult, a strigat ea. Nu sunt mama ta. Îi am pe Lee și pe Tom de care să mă îngrijesc. Nu și pe tine.

– Dar sunteți vecina mea, am zis eu.

– Mi-am făcut din plin datoria de vecină față de tine. Cuvintele ei m-au izbit din plin.

– Ce îți trebuie ție sunt rude, și ai o mulțime colo jos, la râu. Du-te la acolo cu pălăvrăgeala ta, cu poveștile despre ce a mai adulmecat un câine în dimineața asta și ce nor are formă de miel.

Rudele erau ultimul lucru de care aveam nevoie.

Două dimineți mai târziu, fetele condamnate la spânzurătoare ies din temniță. Temnicerul nici nu clipește când întreb:

– Cu mine cum rămâne?

Doar câteva dintre noi rămânem în celulă. E mai bine așa, din pricina oalei de noapte. E doar una singură, iar când celula e plină, oala se umple atât de repede că trebuie să ne pișăm într-un colț. Dacă aș fi știut înainte cât pișat e într-o temniță, aș fi adus găleți să-l adun. Sunt locuri care cumpără pișat vechi. Mama și cu mine îl foloseam la albitul rufelor, iar piuarii, ca

să curețe lăna nouă. Și vopsitorii care lucrează cu drobușor îl folosesc, dar nu știu la ce.

Sosesc mai multe fete. Oala de noapte dă din nou pe dinafară. Multe hoațe în grupul nou, printre care și patru surori care au lucrat la bucătăria regală și care aveau o afacere înfloritoare pe lângă, vânzând mâncarea rămasă de pe mesele reginei Bethany, când aceasta venea, însoțită de curtenii ei, în oraș.

În anotimpurile de trecere, primăvara și toamna, regina Bethany și curtenii ei vin cu barjele în sus pe râu, din orașul mare, ca să locuiască aici. Cu toții ieșim să o vedem când sosește cu servitorii și doamnele ei de companie și cufere peste cufere. Asta înseamnă muncă și bani. Dar orașul se umflă cumva într-un fel incomod, drumurile sunt ticsite de oameni, căruțe și cai, de actori care dau reprezentații despre ultimele noutăți din regat, de căldărari și vânzători de mărunțișuri care își ridică tarabele, de vagabonzi și cerșetori care hoinăresc pe străzi, ca în poezia:

*I-auzi, i-auzi, ce hămăie dulăii,
Venit-au cerșetorii iar la târg,
Devoratoare de păcate, însetoșați de răchie,
Și menestrelî înveșmântați ca poamele în pârg.*

Cele patru surori care au lucrat în bucătărie sunt o mică societate în sine, stând de vorbă și râzând și uneori ținându-se în brațe una pe alta în timp ce plâng. Eu stau lângă ele, ca și cum aș face parte din grupul lor. Mă face să simt că am prieteni. Lor nu pare să le pese.

– Să vinzi resturi de mâncare nu era împotriva legii pe vremea mamei, zice sora cea mare într-o dimineață. Venea la pachet cu slujba!

– Toată lumea simte acuma strânsoarea, se plânge una dintre surorile mai mici. Regina le pune pe doamnele de la curte să-și plătească singure întreținerea, să știți – vorbește cu cele dintre noi care nu știu –, bucatele, lumânările, chiar și lemnele de foc. Cu toate că sunt în serviciul reginei. Regina cea ranchiunoasă!

– Taci, Lila! o ceartă sora cea mare.

– Astea-s vorbe de spus în gând, sugerez cu voce tare.

– Gemma a văzut-o pe regină când a înfipt un cuțit în mâna unei domnițe fiindcă i-a zâmbit favoritului ei! Lama i-a ieșit pe partea cealaltă și s-a înfipt în masă, spune Lila.

– Tot nu se spun asemenea lucruri dacă nu vrei să ți se reteze limba și s-o vezi atârnată de zidul castelului, spune cea mare.

– O nuntă ar rezolva iute problema, zice altă soră. Gata cu favoriții.

– Dacă luptele pentru mâna ei nu ne bagă în alt război, se plânge cea mare.

– Oh, gândiți-vă la o nuntă regală, spune Lila. O grămadă de bani și o grămadă de bucate.

– Trag nădejde că n-o să se mărite cu un străin, spune cea mare. Avem și noi acilea bărbați destui. De la miazăzi până la apus și sus la miazănoapte.

– La miazănoapte nu-s străini? zic eu. Toată lumea știe că bărbații de la miazănoapte poartă fuste, nu mănâncă altceva decât budincă în săculeț și se împreunează cu orice, bărbat, femeie, până și cu oile.

Surorile continuă de parcă n-aș fi glăsuț.

– Îți mai aduci aminte de pretendentul tânăr, cu ciorapii roșii? spune mezina, și toate se pun pe râs.

Apoi un oftat se așterne peste grup, și se ghemuiesc unele într-altele ca porumbițele în coteț.